

Sprutmönstring

Det finns folk som undrar, om inte en sådan där sprutmönstring, som härom dagen kallade man ur huse, egentligen bara är ett stort skoj, tillställt för att skaffa stadens pojkar och tjänsteflickor ett extra nöje. När sprutchefer och andra högre generalspersoner i brandrullan möta varandra med sina rödmålade insignier och andra värdighetstecken, ha de en sådan auguraktig uppsyn och småle så mystiskt och underligt, att man rakt inte vet vad man skall tro. Och när de sträcka på sig och harska sig för att förbereda sig till det allvar, situationen kräver, går det en skrattlustens smitta genom hela den borgerliga sprutarmén och denna liknar allt bra mycket tillfälliga amatörer, som spela folk på teatern för femti öre pr afton - så där litet förlägna, men samtidigt litet galghumoristiska fysionomier och tämligen tafatta rörelser. Även om man bemödar sig riktigt dygdigt att ta saken högtidligt - det gäller ju stadens vara och icke vara vid en eventuell storbrand - så lyckas det inte. Man vet att det inte är skoj och man vet att det inte är rätt att göra sig lustig över sådant, men den mänskliga svagheten tar ut sin rätt.

Mig hade befälet planterat bortåt Klaraborg i ena ändan av en stång, och det var beslutat att jag skulle stå där och spärra vägen för folk, som ville in till stan. Jag spärrade också av all min håg och av alla mina krafter och höll mig tätt intill Dahlgrens vägg för att inte en katt skulle få slippa fram och fördärva sprutningen. Men vad bryr sig Klaraborgs och Galgbergspojkar om att man står i vägen för dem - de kila mellan benen och armbågshålen på en och innan man vet ordet av äro de mitt uppe i sprutorna och fördärva. Det enda sättet att bli av med dem är att sätta strålen på dem och alldeles platt spola bort dem.

Och så kom det promenerande herrar med käpp och sade till att de ville fram och sågo så hotfulla ut att jag måste lämna passagen fri. Jag hade käpp, jag också, men jag kom mig inte för att slåss. Och så kom det tinga damer med ljuva duvolika madonnaögon och snedlagt huvud och bådo böner till mig att jag skulle förbarma mig över dem och i alla helgons namn släppa dem igenom. Och i min eländiga svaghet lät jag dem få sin vilja fram och flinade hövligt och bockade inställsamt i stället för att sätta ögonen i dem och visa tänderna och avvärja dem med käppen såsom en vaktpost ägnar och anstår. Och på så vis kom jag att bli en sorts grind mellan vaktstången och Dahlgrens vägg. Somliga av damerna funno det så ogement roligt att se mig svänga av och an som på gångjärn, att de gjorde det till en ordentlig sport att gå och promenera genom avspärningen. Och för var gång blickade de innerligt bedjande in i min själ, men när de hunnit ett stycke längre bort hukade de ihop sig och fnissade invärtes, men ganska hörbart.

Äntligen hyttade och vinkade vaktchefen långt ifrån att vi kunde gå hem. Min olyckskamrat i den andra stångändan släppte genast sitt tag och försvann spårlöst, överlämnande åt mig att kånka hem den förskräckliga långa mesanmasten. Jag tog mod till mig, lade masten över axeln som ett gevär och marscherade åstad, lätt girande under den oerhörda tyngden. Galgbergspojkarna hurrade och svängde med mössorna och flickorna kröpo ihop och fnissade invärtes och viskade i lönndom emellan sig och sade: den där är Hans Sax.

Av Gustaf Fröding som var med i Karlstads Allmänna Brandkårs vaktavdelning. Publicerad i Karlstad-Tidningen 21 april 1894. Avskreven av Värmlands Brandhistoriska Klubb